

УДК 342.7

 DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.5075716>
О.Г. КУШНІРЕНКО,

 доцент кафедри конституційного права Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, кандидат юридичних наук, доцент, м. Харків, Україна; e-mail: kushnirenko_oleksandr@ukr.net;

 ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1836-5043>
Р.В. МІЧКІВСЬКИЙ,

 студент Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, м. Харків, Україна; e-mail: rvladimirovich4@gmail.com;

 ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-8309-1870>

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ДОТРИМАННЯ ПРАВА НА КОНФІДЕНЦІЙНІСТЬ, ПРИВАТНІСТЬ В УМОВАХ КАРАНТИННИХ ОБМЕЖЕНЬ

A.G. KUSHNIRENKO,

 Ass. Professor, Chair of Constitutional Law, Yaroslav Mudryi National Law University, Ph.D. in Law, Kharkiv, Ukraine; e-mail: kushnirenko_oleksandr@ukr.net;

 ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1836-5043>
R.V. MICHKIVSKYI,

 Student, Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv, Ukraine; e-mail: rvladimirovich4@gmail.com;

 ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-8309-1870>

PROBLEMATIC ASPECTS OF COMPLIANCE WITH THE HUMAN RIGHT TO CONFIDENTIALITY, PRIVACY IN QUARANTINE RESTRICTIONS

АНОТАЦІЇ (ABSTRACTS), КЛЮЧОВІ СЛОВА (KEY WORDS)

Постановка проблеми. Становлення правової держави характеризується створенням такого громадянського союзу, який не тільки ґрунтується на праві і законі, але й встановлює справедливий баланс та, в першу чергу, гуманні взаємовідносини між органами державної влади та особою. На практиці сумнівною є наявність цього діалогу між громадянським суспільством та державою у запровадженні протиепідемічних заходів із запобігання поширенню пандемії COVID-19 в Україні. Здебільшого такий діалог відбувається у різних формах реалізації людиною своїх прав, інтересів та свобод. **Метою** статті є визначення правової природи концепції фундаментальних прав людини, основну увагу з яких приділено приватності, заборони втручання в приватне та сімейне життя і конфіденційності. На прикладі ситуації з поширенням коронавірусної хвороби та запровадженням протиепідемічних заходів висвітлено практичний бік реалізації прав людини і громадянина, гарантій та їх обмежень, а також перспективи удосконалення інститутів його захисту або мінімізації втручання органами державної влади у справедливий баланс інтересів. **Методи.** Використано діалектичний метод аналізу актів національного законодавства та практики інститутів судового захисту ЄС у контексті доцільності карантинних обмежень та встановлення законних і пропорційних процедур, порівняльно-правовий та формально-юридичний метод надав змогу дослідити змістовне та функціональне наповнення концепції основних прав на приватність, конфіденційність, захист від втручання у сімейне та приватне життя, а також можливостей їх обмеження, метод моделювання – для формулювання пропозицій для законодавця та уряду щодо забезпечення справедливого балансу у конфлікті інтересів. **Результат.** Встановлено, що обмеження прав і свобод, законних інтересів особи було здійснено задля запобігання поширенню пандемії COVID-19 в Україні, проте через його несанкціонованість та недостатню правову регламентацію, а також несвоєчасність встановлення та оновлення протиепідемічних заходів, відсутність детальних порядків їх регламентації призвело до погіршення ситуації через порушення пропорційності між метою, що ставить перед собою держава та інтересами суспільства. Через наявність багатьох правових колізій та прогалин у законодавстві можна констатувати порушення основоположних принципів права та свавільний характер дій деяких органів державної влади. **Висновки.** Встановлено, що реалізація в Україні протиепідемічних заходів в рамках пандемії COVID-19 обмежує основні права і свободи, проте вони не зовсім відповідають

вимогам пропорційності, закріпленого як і у Європейській конвенції з прав людини, так і у Конституції України, адже навіть задля задоволення загальносуспільної необхідності не можна визнати обґрунтованим непропорційне втручання в особистий простір людини, порушуючи його конфіденційність, приватність. Тому доцільним є врегулювання їх в умовах введення надзвичайного стану та впорядкування усіх обмежень, запровадження нормативно-правових актів, що уніфікують їх реалізацію та слугуватимуть гарантом дотримання балансу між інтересами охорони здоров'я нації та правами, свободами та інтересами людини і громадянина.

Ключові слова: обмеження прав; гарантії забезпечення прав; права і свободи людини; право на приватність; право на конфіденційність; міжнародні стандарти

***

Problem statement. The development of the law-based state is characterized by the creation of such a civil union, which is not only based on the right and the law, but also establishes a fair balance and, above all, humane relations between public authorities and the individual. In practice, the existence of this dialogue between civil society and the state in the implementation of anti-epidemic measures to prevent the spread of the COVID-19 pandemic in Ukraine is questionable. Such dialogue is mainly in various forms of human realization of their rights, interests, and freedoms. The article's **purpose** is to determine the legal nature of the concept of fundamental human rights, which focuses on privacy, the prohibition of interference with private and family life, and confidentiality. The situation with the spread of coronavirus disease and the introduction of anti-epidemic measures highlights the practical side of the implementation of human and civil rights, guarantees, and restrictions, as well as prospects for improving their protection or minimizing interference by public authorities in a fair balance of interests. **Methods.** We have used the dialectical method of analysis of acts of national legislation and practice of EU judicial protection institutes in the context of expediency of quarantine restrictions and establishment of legal and proportional procedures, comparative legal and formal legal method allowed analyzing interference in family and private life, as well as opportunities to limit them, the method of modeling – to formulate proposals for the legislature and the government to ensure a fair balance in conflicts of interest. **Results.** It was established that the restriction of rights and freedoms, legitimate interests of the individual was carried out to prevent the spread of the COVID-19 pandemic in Ukraine, but due to its unauthorized and insufficient legal regulations, as well as late establishment and renewal of anti-epidemic measures led to the deterioration of the situation because of lack of detailed regulations and the lack of proportionality between the purpose of the state and the interests of society. Due to the presence of many legal conflicts and gaps in the legislation, it is possible to state violations of fundamental principles of law and the arbitrary nature of the actions of some public authorities. **Conclusions.** It has been established that the implementation of anti-epidemic measures in Ukraine within the COVID-19 pandemic restricts fundamental rights and freedoms, but they do not fully meet the requirements of proportionality enshrined in both the European Convention on Human Rights and the Constitution of Ukraine. Disproportionate interference in the personal space of an individual, which violates his or her confidentiality and privacy, cannot be considered justified. Therefore, it is expedient to regulate them during a state of emergency and to regulate all restrictions, to introduce regulations that unify their implementation, and serve as a guarantor of the balance between the health of the nation and the rights, freedoms, and interests of person and citizen.

Key words: restriction of rights; guarantees of rights; human rights and liberties; right to privacy; right to confidentiality; international norms

Постановка проблеми

В сучасній Україні обрано курс на розвиток правової держави. Це означає, що в Україні створюються взаємні права та обов'язки, організовується взаємна відповідальність суспільства, держави та окремих осіб. Відповідальність особи перед державою існує при будь-якому типі держави, що виявляється у дотриманні певних заборон, наприклад, щодо заборон створення незаконних збройних формувань, виконання обов'язків, зокрема, сплати податків, а також несення тягаря обмежень у разі правопорушень. Але тільки у правовій державі існує відповідальність державної влади перед особою у разі порушення державою прав, свобод і законних інтересів особи. Ця відповідальність реалі-

зується шляхом висунення позовних вимог до держави та її органів, захисту права особи у суді, у тому числі, й у міжнародних судових органах. Конституціоналісти доходять висновку, що при ускладненні взаємозв'язків між суспільством і особою, громадянином та державою, індивідумом та колективом їхні інтереси та проблеми стають більш взаємозалежними і через це підвищується взаємна відповідальність. Натомість, зазначені явища і процеси, крім глибокого осмислення, потребують узагальнення та відображення у законодавстві.

Типовими рисами правової держави, на думку А.Є. Шевченка та А.В. Старостюка, є виокремлена Дж. Локком, І. Кантом, Ж.Ж. Руссо, Ш. Л. Монтеск'є концепція, що містить в собі такі

ознаки, як: а) верховенство і панування правового закону; б) постійне ствердження суверенітету народу, як єдиного джерела державної влади; в) поділ влади на законодавчу, виконавчу та судову; г) забезпечення прав, свобод, законних інтересів людини і громадянина, виконання ними своїх обов'язків перед іншими людьми, державою і громадянським суспільством; ґ) урегулювання взаємовідносин між особою та державою, ґрунтуючись на принципі: дозволено все, що не заборонено – для осіб, а державним органам – тільки те, що прямо дозволено законом; д) взаємну відповідальність особи й держави, відповідальність держави перед громадянським суспільством; е) ефективну організацію контролю та нагляду за здійсненням законів і режиму законності [1, с.68–69].

Як зазначили Л.А. Касинюк і Е.А. Мельник, правова держава є нічим іншим, як формою організації й діяльності державної влади, якій властиві демократичний режим конституційного правління й законності, верховенство права, поділ державної влади та взаємний контроль владних гілок, взаємна відповідальність держави й особи, визнання, гарантування та забезпечення основних прав людини та громадянина [2, с.28].

При цьому визнання домінуючої ролі права не завжди свідчить, що така держава є правовою. А.В. Бочковий зазначає, що не всякий закон може бути правовим явищем, а тому факт дотримання принципу верховенства закону ще не є достатнім свідченням наявності правової держави [3, с.70].

Одним із критеріїв становлення правової держави є забезпечення та імплементація в інституційно-організаційний механізм забезпечення захисту та реалізації фундаментальних прав і свобод. Їх характерними рисами є наявність таких юридичних властивостей, як адресованість широкому колу об'єктів, тобто встановлюють принципи, на яких має будуватися галузеве законодавство. Вони є рівними та єдиними для всіх без винятку, забезпечуються підвищеним рівнем правової охорони, виступають як передумова будь-яких правовідносин в конкретній сфері невід'ємних прав кожного учасника цих правовідносин, не можуть бути змінені в рамках діючої конституції без прийняття нової. Це найбільш стабільні та фундаментальні права, підвищеного ступеню гарантованості, а тому вони й відрізняються від конституційних прав тим, що становлять для останніх юридичну базу, як і для інших норм.

Це так звані права першого покоління – не-

відчужувані особисті і політичні права – інституту прав людини другого та третього покоління. До них належать: право на життя, свободу та особисту недоторканість, право на недоторканість приватного життя, свобода совісті, думки та інші. Ці права є предметом наукового дослідження, як і право на медичну допомогу та права, що пов'язані з розвитком інформаційного суспільства – права на незалежне від державного втручання життя за будь-якими поглядами, на захист персональних даних, конфіденційність та інші. Не зважаючи на їх невід'ємність та непорушність, закріплену в ст.21 Конституції України, і те, що не допускається звуження змісту та обсягу чинних прав та свобод у ст.22 Конституції України, права за своєю юридичною природою мають властивість обмежуватися в демократичному суспільстві. Даний принцип був закріплений ще римським правом, яке констатувало, що право однієї людини закінчується там, де починаються права інших людей. Інститут обмеження прав і свобод людини і громадянина відповідає духу права й закріплюється в міжнародному праві, а саме в статті 29 Загальної декларації прав людини, згідно з якою під час здійснення своїх прав і свобод "кожна людина повинна зазнавати тільки таких обмежень, які встановлені законом виключно з метою забезпечення належного визнання вимог моралі, громадського порядку й загального добробуту в демократичному суспільстві".

Конституція України допускає аналогічний підхід до прав людини, за якого вони можуть бути обмежені тільки задля досягнення загального блага і тільки за умови дотримання принципів доцільності та пропорційності такого обмеження. На практиці це призводить до суперечності між інтересами людини, суспільства та держави [4]. Однак виклики сьогодення не оминули нашу державу й ускладнили процес виконання нею її обов'язків перед людьми, суспільством, що покладені на неї Конституцією. Проблемними залишаються як поширення коронавірусної хвороби, так і застосовані органами публічної влади обмеження низки конституційних прав і свобод людини і громадянина.

Щодо наукового обґрунтування проблеми, то О.І. Зозуля досліджував стан реалізації громадянських і політичних прав людини в умовах запровадженого для запобігання пандемії COVID-19 в Україні комплексу протиепідемічних заходів [5]; О.М. Бандурка – виконання правоохоронної функції держави в умовах пандемії [6]; В.С. Селюков та В.С. Макаренко – взаємо-

дію поліції з громадськістю в умовах карантинних обмежень [7]. У свою чергу, Б. Одігбо, Ф. Ез, Р. Одігбо та Дж. Каджанг (Odigbo, Eze, Odigbo and Kajang, 2020) розібрали межі контролю ізоляції в період пандемії та порушення прав людини й наслідки, що такі порушення спричиняють у соціально-економічній сфері та сфері соціального маркетингу [8]. В.А. Сильва (Silva, 2006) відзначив, що існують основні права *prima facie* й існують стандарти реалізації кожного з них в кожній ситуації, які визначаються в відповідності з фактами й правовими нормами кожної ситуації в відповідності з законом [9, с.29]. К. Ніст і Т. Фальчетта (Nyst and Falchetta, 2017) наголошують, що наразі право на недоторканість приватного життя вийшло на перше місце для правозахисних механізмів як національного масштабу, так і всесвітнього [10].

З цього можна зазначити, що під час форс-мажорності поширення коронавірусної хвороби баланс прав ще не стоїть на порядку денному, а правами на невтручання у приватне та сімейне життя, конфіденційність та приватність нехтують правоохоронні органи. Тому метою статті є визначення правової природи концепції фундаментальних прав людини, основну увагу з яких приділено приватності, забороні втручання в приватне та сімейне життя і конфіденційності. Її новизною є вдосконалення правових механізмів забезпечення реалізації таких основних прав громадян, як права на приватність, конфіденційність, невтручання у приватне та сімейне життя. Завданням статті є визначення правової регламентації карантинних обмежень національними нормативно-правовими актами, встановлення сутності порушення права на приватність та конфіденційність та європейської практики.

Правова регламентація карантинних обмежень національними нормативно-правовими актами

Запроваджені Кабінетом Міністрів України так звані карантинні заходи суттєво обмежили коло таких прав людини, як свобода пересування, вільний вибір місця проживання та право вільно залишати територію України, право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування, а також статті 32 Конституції. Разом із тим, обмеження конституційних прав і свобод людини та громадянина можливе лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану, а тому будь-які постанови органів виконавчої влади, розпорядження голів органів державних адміністрацій і місцевого самоврядування в час-

тині обмеження прав слід перевіряти на відповідність Конституції України Конституційним Судом України. При цьому, введений урядом карантинний період впливає на інтенсифікацію інформатизації всіх сфер суспільного життя.

В статті 34 Конституції України міститься таке застереження щодо регулювання подібних відносин у кризових ситуаціях, як можливість обмеження цих прав законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя. Проте, чи корелюється це обмеження з існуючим станом, слід з'ясувати докладніше. Відповідно до Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України, спрямованих на запобігання виникненню і поширенню коронавірусної хвороби (COVID-19)" підкреслюється важливість дотримання і гарантія безперешкодного здійснення прав людини в інформаційній сфері [11]. Відповідно до презумпції відкритості інформації, яку визначає ч.2 ст.1 Закону України "Про доступ до публічної інформації", інформація стосовно епідемії, яка є у віданні органів державної влади, вважається публічною, крім випадків, встановлених законом [12]. Стаття 17 Закону України "Про захист населення від інфекційних хвороб" передбачає права та обов'язки громадян та їх об'єднань у сфері захисту населення від інфекційних хвороб. Зокрема, це право на отримання достовірної інформації щодо епідемічної ситуації в Україні.

У свою чергу, органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, які зобов'язані періодично повідомляти через засоби масової інформації про епідемічну ситуацію та здійснювані протиепідемічні заходи, несуть відповідальність згідно із законом за відмову у наданні інформації, умисне перекручення або приховування об'єктивних даних про захворювання населення на інфекційні хвороби [13]. Згідно з вищезазначеними положеннями, на нашу думку, виникає певна конкуренція, що полягає в перетинанні права на недоторканість приватного життя і права на отримання правдивої інформації щодо епідемічної ситуації в Україні, адже органи публічної влади іноді нехтують вже згаданим принципом, сутність якого полягає в тому, що права однієї людини закінчуються там, де починаються права іншої. Відповідно до ньо-

го, для забезпечення прав членів суспільства в ніякому разі не повинно порушуватися право на анонімність і конфіденційність персональних даних, разом із конфіденційною інформацією щодо здоров'я людей. У випадку незаконного розголошення персональних даних осіб, у яких була підозра на захворювання, стаття 182 Кримінального кодексу України передбачає кримінальну відповідальність за незаконне збирання, зберігання, використання, знищення, поширення конфіденційної інформації про особу.

Відповідно до цього, перевірка COVID-19-сертифікатів при відвідуванні різноманітних закладів, для доступу до транспортних перевезень, висвітлення інформації у засобах масової інформації щодо деяких осіб, на нашу думку, є порушенням конституційних прав. Як зазначено в рішенні Конституційного Суду України від 30.10.1997 р. № 5-зп/1997, ч.5 ст.23 Закону України "Про інформацію" закріплює статус медичної інформації, тобто свідчень про стан здоров'я людини, історію її хвороби, як інформації з обмеженим доступом [14]. Відповідно до іншого рішення Конституційного Суду України від 20.01.2012 р. № 2-рп/2012, лише фізична особа, якої стосується конфіденційна інформація, має право вільно, на власний розсуд визначати порядок ознайомлення з нею інших суб'єктів [15]. Отже, вичерпними підставами для відступу від цих положень згідно статті 32 Основного Закону, є згода особи на збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації стосовно неї, а також у разі відсутності такої згоди тільки у випадках, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Згідно з Постановами Кабінету Міністрів України "Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2" від 11.03.2020 р. № 211 [16], "Про внесення змін до деяких актів Кабінету Міністрів України від 16 червня 2021 р. № 611" [17], "Про встановлення карантину та запровадження обмежувальних протиепідемічних заходів з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2" від 09.12.2020 р. № 1236 [18], згідно з п.6 якого задля протидії поширенню коронавірусної хвороби COVID-19 та моніторингу самоізоляції використовується система та її мобільний додаток, а п.11 Постанови Кабінету Міністрів України № 1236 передбачає внесення до системи персональної інформації.

За її п.15 поточний контроль за перебуванням особи в місці здійснюється працівниками Національної поліції, Національної гвардії відповідно до внутрішнього порядку заходів з контролю за самоізоляцією, державних установ Міністерства охорони здоров'я епідеміологічного профілю, посадовими особами, уповноваженими органами місцевого самоврядування.

За п.18 Постанови [18] задля здійснення контролю за дотриманням обмежувальних протиепідемічних заходів на вулицях, у парках, інших громадських місцях (громадських будинках і спорудах, закладах громадського харчування, розважальних закладах (нічних клубах), громадському транспорті) працівники Національної поліції, Національної гвардії, посадові особи, уповноважені органами місцевого самоврядування, мають право проводити вибіркочну перевірку документів, що посвідчують особу, підтверджують громадянство чи її спеціальний статус, а також довідок про звернення за захистом в Україні, виданих відповідно до Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту", а також документів, що підтверджують вакцинацію від коронавірусної хвороби COVID-19, негативний результат тестування або одужання особи від зазначеної хвороби у випадках, коли це є підставою для незастосування обмежувальних протиепідемічних заходів, передбачених для відповідних рівнів епідемічної небезпеки. Перевірка чинності COVID-сертифіката здійснюється зазначеними уповноваженими особами з використанням мобільного додатка Порталу Дія або в інших інформаційних системах, засобами яких здійснюється підтвердження його чинності, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 29.06.2021 р. № 677 [19].

Сутність порушення права на приватність та конфіденційність та європейська практика з цих питань

Цілком зрозуміло, що у разі такої перевірки порушується право пацієнта на таємницю про стан свого здоров'я, факт звернення за медичною допомогою, певний діагноз, а також відомості, одержані при його медичному обстеженні, чим і є вакцинація або отримання негативного результату тестування на предмет коронавірусної хвороби COVID-19 методом полімеразної ланцюгової реакції або експрес-тесту на визначення антигена коронавірусу SARS-CoV-2. Згідно ст.39-1 Основ законодавства України про охорону здоров'я, забороняється вимагати та

надавати за місцем роботи або навчання інформацію про діагноз та методи лікування пацієнта [20]. У цій постанові зазначається коло суб'єктів, котрі будуть здійснювати перевірку. Тож, наприклад, Національна поліція відповідно до свого профільного законодавства не має таких повноважень. Стаття 31 цього Закону передбачає тільки перевірку документів, що посвідчують особу та/або документів, що підтверджують відповідне право особи, наприклад, право керувати транспортним засобом. Тому затримання особи та перевірка її інфікованості корона вірусом є явним порушенням ст.5(1) (b) Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенції).

Натомість, європейська практика виправдовує даний підхід у разі, якщо такі процедури проводяться з метою забезпечення виконання передбаченого законодавством зобов'язання або якщо наявна правова вимога у зв'язку з цим. Підхід має місце, як вважає європейська спільнота, лише тоді, коли відповідна особа повинна була пройти таку перевірку, проте не пройшла і тоді негайне затримання стосується тих випадків, коли це важливо для виконання відповідного зобов'язання та коли існують підозри щодо того, що ця особа може інфікувати інших.

За аналогією, можна в якості прикладу застосувати рішення Європейського Суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) "McVeigh та Інші проти Сполученого Королівства (витяг)" від 18.03.1981 р. № 8022/77 стосовно особи, підозрюваної в участі в терористичній діяльності, яку було затримано [21]. Така ситуація була викликана переважанням суспільного інтересу над особистими правами і свободами. Якщо таке затримання відбулося, воно не повинно бути свавільним чи здійсненим із прихованою метою, до того ж, воно має проходити з дотриманням принципів пропорційності та мати на меті забезпечення негайного виконання зобов'язання, тобто мати коротку тривалість і бути припинене після виконання такого зобов'язання, що підтверджено п.37 рішення ЄСПЛ "Ерпле проти Німеччини" (Erple v. Germany), заява № 77909/01 від 24.03.2005 року [22].

За аналогією з коронавірусною хворобою та нав'язливих методів тестування на коронавірус, можна навести превентивні заходи проти поширення туберкульозу, Обов'язкова перевірка на туберкульоз за допомогою туберкулінової шкірної проби або рентгенографії грудної клітки для захисту здоров'я населення та відповідної особи не вважалися непропорційними втручанням

у право на фізичну недоторканість згідно ст.8 Конвенції відповідно до рішення ЄСПЛ "Асаманне та інші проти Бельгії (ухв.), № 10435/83, 10 грудня 1984 року" [23]. Нав'язливі методи тестування та вакцинування виявляються в обмеженнях, зазначених у постановках Кабінету Міністрів України, описаних вище правах та свободах, адже починаючи від користування загальноміським транспортом та регіональним сполученням, закінчуючи не допуском до виконання своїх функціональних обов'язків, пов'язаних з певною посадою – всі подібні заходи створюють штучні нав'язливі заклики до тестувань, вакцинування від коронавірусної хвороби COVID-19.

Також відповідно до ст.8 Конвенції кожен має право на повагу до приватного та сімейного життя. У п.30 рішення ЄСПЛ у справі "Сідорова проти Росії" передбачено, що повага до конфіденційності даних про здоров'я є життєво важливим принципом у правових системах усіх Договірних Сторін Конвенції. Розголошення таких відомостей може вирішальним чином вплинути на приватне та сімейне життя людини, а також на її соціальне становище та професійну діяльність, ганьблячи її та піддаючи ризику остракізму [24]. З огляду на наявні в сьогоденні тенденції щодо дискримінації багатьох осіб за ознаками того, що вони не бажають або відмовляються вакцинуватися від коронавірусної хвороби COVID-19, можна таким чином констатувати неправомірний вплив на сферу приватного інтересу особи, а через відсутність збалансування публічного та приватного, держава досить часто переходить за межі свавільного, порушуючи право особи на конфіденційність витребовуючи при кожній нагоді сертифікати про вакцинацію, чи ПЛР-тести.

Важливим аспектом є також наявність як негативного, так і позитивного обов'язку держави в забезпеченні права на повагу до приватного та сімейного життя. Звертаючись знову до ст.8 Конвенції, держава повинна не просто утримуватися від незаконного втручання, але й створювати відповідні механізми ефективного захисту приватного життя. Відповідно до усталеної практики ЄСПЛ, визначаючи зміст подібних зобов'язань, Суд постійно наголошує на необхідності брати до уваги саме справедливий баланс між конкуруючими інтересами суспільства і індивіда, а також свободу розсуду держави [25]. Тому для того, щоб правильно тлумачити зміст ст.8 конвенції та встановити межі між позитивними та негативними зобов'язаннями держави,

слід звернутися до таких компонентів, на яких базується як і ст.8 ЄКПЛ, так і більшість рішень Суду, винесених з питань захисту "права на приватність".

Дослідивши вище перший принцип балансу інтересів, доцільно наголосити на принципі необхідності застосування заходів щодо захисту прав, що охороняються ст.8 Конвенції в демократичному суспільстві. Для цього слід провести аналогію з рішенням, що стосується сфери Кримінального процесу – "RomanZakharov v. Russia". Доктринальні аспекти, які впливають з цього рішення Суду, можна застосовувати на практиці і при розгляді питання щодо карантинних обмежень.

Першим важливим мотивом Суду стало питання, яке повинні вирішувати національні органи при вирішенні будь-якого питання пов'язаного з втручанням у приватне життя чи його обмеженням: чи можна досягти поставлених цілей шляхом вжиття менш обмежувальних засобів? Таким чином, в цьому аспекті слід говорити про "якість закону", який означає, що законодавство держави повинно бути не лише передбачуваним і доступним у застосуванні, але й гарантувати, що заходи, що порушують приватне життя, мають застосовуватись лише, якщо це "необхідно в демократичному суспільстві". При цьому, було наголошено на відсутності такої вимоги як передбачуваність у російському законодавстві, адже в ньому відсутні уточнення, як поняття "особа, яка може мати інформацію про кримінальний злочин" і "особа, яка може мати в розпорядженні інформацію, що стосується кримінальної справи" [26]. Так, це рішення наголошує, що закон повинен визначати межі будь-якого розсуду, надано уповноваженим суб'єктам владних повноважень і спосіб їх реалізації із достатньою ясністю, враховуючи правомірні цілі таких заходів, про які йдеться мова, для того, щоб дати особі можливість здійснити належний захист від такого втручання.

Такий же підхід простежується у справі "Hashman and Harrup v. The United Kingdom", де вказується, що жодну норму не можна вважати законом, якщо вона не досить чітко сформульована, що давало б особі можливість керуватися цією нормою виключно в своїх інтересах, які не завжди переслідують законні цілі. Ступінь чіткості, яку мають забезпечувати формулювання національних законів і яка в жодному разі не може охопити всі непередбачувані обставини, значною мірою залежить від змісту певного документа, сфери, на яку поширюється закон, а

також від кількості та статусу тих, кому він адресований (п.31) [27]. Якщо перевести дане рішення в площину карантинних обмежень, то останні не забезпечуються жодним законодавчим актом, що би регламентував державну політику в цій сфері, окрім чисельних Постанов уряду, на які ж самі органи, уповноважені на реалізацію обмежень в період пандемії, посиляються невірною, що є підставою для чисельних спорів в національних судах, де суд стає на бік далеко не на сторону відповідача у цій справі. Отже, відсутність передбачуваного, якісного та єдиного законодавчого акту – одна з найнагальніших проблем з забезпечення прав і свобод особи в період таких надзвичайних ситуацій.

Іншим важливим принципом, що покладається в основу ст.8 Конвенції, є сприяння законній меті. Цей принцип розглянемо крізь захист персональних даних, що стосуються здоров'я. За умови, що пріоритетність життя людини та дотримання професійних стандартів є фундаментальними принципами у сфері охорони здоров'я, обробка даних, що стосуються останнього, має гарантувати повагу до прав кожного, зокрема, права на захист персональних даних та конфіденційність. Слід звернутися до Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи від 27.03.2019 року стосовно обробки даних, що стосуються здоров'я, зокрема присвяченій науковій міжнародній співпраці у боротьбі проти коронавірусної хвороби COVID-19. Згідно статтей 5(1)(b) та 89(1) Загального регламенту із захисту персональних даних (GDPR) дозволено використовувати законно зібрані дані повторно для наукових досліджень без отримання згоди суб'єкта за умови встановлення відповідних гарантій. Статтями 7(1)(c), 17(3)(d) і 21(6) Регламенту обмежено також право особи заперечувати проти проведення наукових досліджень, до яких включено її дані, як і право видалення таких даних обмежуються у разі, якщо існує значний суспільний інтерес, якого можна досягнути завдяки таким науковим дослідженням (Про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних, та про скасування Директиви 95/46/ЄС) [28].

Проте, Регламент зазначив і про персоналізований підхід до даного питання, тим самим дозволяючи різним країнам Європи встановлювати різний рівень застосування таких обмежень. До того ж, панівним в реалізації такої мети є і принцип мінімізації даних та цільового обмеження, який полягає в тому, для опрацювання персональних даних для досягнення зна-

чного суспільного інтересу, цілей наукового дослідження питання поширення і протидії пандемії може здійснюватися, якщо контролером попередньо було оцінено можливість реалізації таких цілей за допомогою опрацювання лише знеособлених даних, та за умови, що існуватимуть відповідні гарантії [29].

Висновки

1. Забезпечення фундаментальних прав повинно бути пріоритетом держави, оскільки свавільне втручання в приватну сферу індивіда, посягання на його конфіденційність є посяганням на нормальний діалог між суспільством і державою та є основною перешкодою створення громадянського суспільства. Під час кризи державі слід посилити заходи правового, соціального, економічного захисту для підтримки базово необхідних прав тих осіб, які опинилися в цьому загрозливому становищі.

2. Ефективне застосування дієвих профілактичних та протиепідемічних заходів повинно здійснюватися з дотриманням фундаментальних прав та свобод людини і громадянина. Обмеження у правовій, соціальній, економічній сферах повинно бути пропорційним, мати справедливу мету, відповідати певним критеріям правомірності та зв'язку змісту-процедури обмежувальних заходів, а також бути тимчасовим і відповідати міжнародним стандартам, викладеним в рішеннях ЄСПЛ та науковій діяльності європейських правознавців та правозастосувачів.

3. Практика законодавчої діяльності Кабінету Міністрів України показала безсистемність, хаотичність, неузгодженість та непослідовність, оскільки дані органи не уповноважені вводити надзвичайний стан, який до того ж не був вве-

дений. Це стосується обмеження прав людини, включаючи право на невтручання з боку держави у приватне та сімейне життя, свободу віросповідання, на мирні зібрання, вільне пересування, конфіденційність та захист персональних даних. Наявною є й проблема несвоєчасності застосування протиепідемічних і профілактичних заходів, а через відсутність процедури їх реалізації через недоліки юридичної техніки – наявні чисельні порушення з боку органів виконавчої влади, їх посадових осіб та органів місцевого самоврядування законодавства з охорони конфіденційності, приватності та захисту персональної інформації громадян. Світова спільнота відкидає будь-яку дискримінацію і категорично її забороняє, а карантинними обмеженнями, обов'язковими, а іноді і штучно створеними умовами для примусової вакцинації діями, держава дискримінує значну частину населення, перешкоджаючи їм у доступі до реалізації права на освіту, працю, захист від втручання у приватне та сімейне життя тощо.

4. Нагальним є введення на чітко визначений законодавством строк режиму надзвичайного стану задля систематизації доробок Кабінету Міністрів України у єдиний законодавчий акт, з дотриманням основних принципів і правової визначеності та досконалої юридичної техніки задля узгодження змісту з процедурою.

Конфлікт інтересів

Автори ніяких конкуруючих інтересів не оголошують.

Вираз вдячності

Дослідження виконано ініціативно та не отримало будь-якого фінансування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Шевченко А. Є., Старостюк А. В. Теорія держави і права: навчальний посібник. Вінниця: ТОВ "Нілан-ЛТД", 2017. 270 с.
2. Касинюк Л. А., Мельник Е. А. Правова держава та проблеми становлення її в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2019. № 6. С. 28–32. http://www.lsej.org.ua/6_2019/6.pdf
3. Бочковой А. В. О последствиях неправовой формы политической организации общества. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2014. № 1. С. 67–73.
4. Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 № 995_015. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text (дата звернення: 23.09.2021).
5. Зозуля О. І. (2020). Громадянські та політичні права людини в умовах запобігання поширенню COVID-19 в Україні. *Форум Права*, 61(2), 6–22. <http://doi.org/10.5281/zenodo.3702447>
6. Бандурка О. М. Правоохоронна функція держави в умовах пандемії. *Актуальні питання діяльності суб'єктів господарювання в умовах пандемії COVID-19: матеріали міжнар. наук.-практ. конф.* (м. Харків, 26 лют. 2021 р.). Харків, 2021. С. 24–27.
7. Селюков В. С., Макаренко В. С. Проблеми взаємодії поліції з громадськістю в умовах карантинних обмежень. *Право і безпека*. 2021. Вип. 80 (1). С. 62–66. <http://doi.org/10.32631/pb.2021.1.08>
8. Odigbo B., Eze F., Odigbo R. and Kajang J. COVID-19 lockdown controls and human rights abuses: the

- socioeconomic and social marketing implications. *Emerald Open Res.* 2021, 2:45. <https://doi.org/10.35241/emeraldopenres.13810.2>
9. Silva V. A. O Conteúdo Essencial Dos Direitos Fundamentais e a Eficácia Das Normas Constitucionais. *Revista de Direito do Estado.* 2006. No. 4. p. 23–51. https://constituicao.direito.usp.br/wp-content/uploads/2006-RDE4-Conteudo_essencial.pdf
  10. Carly Nyst, Tomaso Falchetta. The Right to Privacy in the Digital Age. *Journal of Human Rights Practice.* Volume 9, Issue 1, February 2017, Pages 104–118. <https://doi.org/10.1093/jhuman/huw026>
  11. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України, спрямованих на запобігання виникненню і поширенню коронавірусної хвороби (COVID-19): Закон України від 17.03.2020 № 530–IX. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/530-IX> (дата звернення: 23.09.2021).
  12. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 № 2939–VI. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17> (дата звернення: 23.09.2021).
  13. Про захист населення від інфекційних хвороб: Закон України від 06.04.2000 № 1645–III. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1645-14> (дата звернення: 23.09.2021).
  14. Рішення Конституційного Суду України у справі щодо офіційного тлумачення статей 3, 23, 31, 47, 48 Закону України "Про інформацію" та статті 12 Закону України "Про прокуратуру" (справа К. Г. Устименка) від 30.10.1997 № 5-зп. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-97#Text> (дата звернення: 23.09.2021)
  15. Рішення Конституційного Суду України: від 20.01.2012 № 2-рп/2012. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-12#Text> (дата звернення: 23.09.2021).
  16. Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2: Постанова Кабінету Міністрів України від 11.03.2020 № 211. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/211-2020-n#Text> (дата звернення: 23.09.2021).
  17. Про внесення змін до деяких актів Кабінету Міністрів України: Постанова Кабінету Міністрів України від 16.06.2021 № 611. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/611-2021-n#Text> (дата звернення: 23.09.2021).
  18. Про встановлення карантину та запровадження обмежувальних протиепідемічних заходів з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2: Постанова Кабінету Міністрів України від 09.12.2020 № 1236. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1236-2020-n#Text> (дата звернення: 23.09.2021).
  19. Деякі питання формування та використання сертифіката, що підтверджує вакцинацію від гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, негативний результат тестування або одужання особи від зазначеної хвороби: Постанова Кабінету Міністрів України від 29.06.2021 № 677. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/677-2021-n#Text> (дата звернення: 23.09.2021).
  20. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19.11.1992 № 2801–XII. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text> (дата звернення: 23.09.2021).
  21. Case of Bernard Leo McVEIGH, Oliver Anthony O'neil and Arthur Walter Evand against the United Kingdom: Judgment European Court of Human Rights. [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{"itemid":\["001-95663"\]](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{) (дата звернення: 23.09.2021).
  22. Case Of Epple v. Germany: Judgment European Court of Human Rights, 24.03.2005. [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{"itemid":\["001-68623"\]](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{) (дата звернення: 23.09.2021).
  23. Аналіз відповідей на COVID-19 та вимог ЄСПЛ. <https://www.echrblog.com/2020/03/an-analysis-of-covid-19-responses-and.html> (дата звернення: 23.09.2021).
  24. Case Of Sidorova v. Russia: Judgment European Court of Human Rights, 28.05.2019. <https://www.echr.com.ua/translation/sprava-sidorova-proti-rosii-tekst-rishennya/https://www.echr.com.ua/translation/sprava-sidorova-proti-rosii-tekst-rishennya/> (дата звернення: 23.09.2021).
  25. Бабаєва О., Іорданова О., Лагутіна К. Право на невтручання у приватне та сімейне життя: практика ЄСПЛ. *Підприємництво, господарство і право.* 2021. Вип. 5. С. 220–227.
  26. Case of Roman Zakharov v. Russia, Judgment European Court of Human Rights, 04.12.2015. [https://hudoc.echr.coe.int/fre#{"itemid%22:\[%22002-10793%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/fre#{) (дата звернення: 23.09.2021).
  27. Case of Hashman and Harrup against the United Kingdom: Judgment European Court of Human Rights, 25.11.1999. <http://hudoc.echr.coe.int/ENG?i=001-106995> (дата звернення: 23.09.2021).
  28. Загальний регламент про захист даних: Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 від 27.04.2016. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_008-16#Text (дата звернення: 23.09.2021).

29. Роз'яснення Уповноваженого щодо додержання прав людини і громадянина в умовах карантину. <https://burshtyn-rada.if.gov.ua/novyny/roz-yasnennya-upovnovazhenogo-shhodo-doderzhannya-prav-lyudyny-i-gromadyanyna-v-umovah-karantynu/> (дата звернення: 23.09.2021).

REFERENCES

1. Shevchenko, A. YE., & Starostyuk, A. V. (2017). *Teoriya derzhavy i prava* [Theory of State and Law]. Navchalnyy posibnyk. Vinnytsya: TOV "Nilan-LTD" (in Ukr.).
2. Kasynyuk, L. A., & Melnyk, E. A. (2019). Pravova derzhava ta problemy stanovlennya yiyi v Ukrayini [Rule of law and problems of its formation in Ukraine]. *Yurydychnyy naukovyy elektronnyy zhurnal*, (6), 28–32. http://www.lsej.org.ua/6_2019/6.pdf (in Ukr.).
3. Bochkovoy, A. V. (2014). O posledstvyakh nepravovoy formy polytycheskoy orhanyzatsyy obshchestva [On the consequences of the illegal form of political organization of society]. *Visnyk Luhanskoho derzhavnogo universytetu vnutrishnikh sprav imeni E. O. Didorenka*, (1), 67–73 (in Russ.).
4. *Zahalna deklaratsiya prav lyudyny* [Universal Declaration of Human Rights]. (10.12.1948 No. 995_015). https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text (in Ukr.).
5. Zozulia, O. I. (2020). Hromadyanski ta politychni prava lyudyny v umovakh zapobihannya poshyrennyu COVID-19 v Ukrayini [Civil and political human rights in the context of preventing the spread of COVID-19 in Ukraine]. *Forum Prava*, 61(2), 6–22. <http://doi.org/10.5281/zenodo.3702447> (in Ukr.).
6. Bandurka, O. M. (2021). Pravookhoronna funktsiya derzhavy v umovakh pandemiyi [Law enforcement function of the state in a pandemic]. *Aktualni pytannya diyalnosti subyektiv hospodaryuvannya v umovakh pandemiyi COVID-19: materialy mizhnar. nauk.-prakt. konf. Kharkiv* (s. 24–27) (in Ukr.).
7. Selyukov, V. S., & Makarenko, V. S. (2021). Problemy vzayemodiyi politsiyi z hromadskisty v umovakh karantynnykh obmezhen [Problems of interaction of the police with the public in the conditions of quarantine restrictions]. *Pravo i bezpeka*, 80(1), 62–66. <http://doi.org/10.32631/pb.2021.1.08> (in Ukr.).
8. Odigbo, B., Eze, F., Odigbo, R. & Kajang, J. (2021). COVID-19 lockdown controls and human rights abuses: the socioeconomic and social marketing implications. *Emerald Open Res*, 2:45. <https://doi.org/10.35241/emeraldopenres.13810.2>
9. Silva, V. A. (2006). O Conteúdo Essencial Dos Direitos Fundamentais e a Eficácia Das Normas Constitucionais. *Revista de Direito do Estado*, (4), 23–51. https://constituicao.direito.usp.br/wp-content/uploads/2006-RDE4-Conteudo_essencial.pdf
10. Nyst, C., & Falchetta, T. (2017). The Right to Privacy in the Digital Age. *Journal of Human Rights Practice*, 9(1), 104–118. <https://doi.org/10.1093/jhuman/huw026>
11. *Pro vnesennya zmin do deyakykh zakonodavchykh aktiv Ukrayiny, spryamovanykh na zapobihannya vynyknennyyu i poshyrennyu koronavirusnoyi khvoroby (COVID-19)* [On Amendments to Certain Legislative Acts of Ukraine Aimed at Preventing the Occurrence and Spread of Coronavirus Disease (COVID-19)]. *Zakon Ukrayiny* (17.03.2020 No. 530–9). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/530-IX> (in Ukr.).
12. *Pro dostup do publichnoyi informatsiyi* [On access to public information]. *Zakon Ukrayiny* (13.01.2011 No. 2939–6). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17> (in Ukr.).
13. *Pro zakhyst naseleння vid infektsiynykh khvorob* [On protection of the population from infectious diseases]. *Zakon Ukrayiny* (06.04.2000 No. 1645–3). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1645-14> (in Ukr.).
14. *Rishennya Konstytutsiyного Sudu Ukrayiny u spravi shhodo ofitsiyного tлумachennya statey 3, 23, 31, 47, 48 Zakonu Ukrayiny "Pro informatsiyu" ta statti 12 Zakonu Ukrayiny "Pro prokuraturu" (sprava K. H. Ustymenka)* [Decision of the Constitutional Court of Ukraine in the case of official interpretation of Articles 3, 23, 31, 47, 48 of the Law of Ukraine "On Information" and Article 12 of the Law of Ukraine "On the Prosecutor's Office" (case of KG Ustymenko)]. (30.10.1997 No. 5-zp). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-97#Text> (in Ukr.).
15. *Rishennya Konstytutsiyного Sudu Ukrayiny* [Decision of the Constitutional Court of Ukraine]. (20.01.2012 No. 2-rp/2012). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-12#Text> (in Ukr.).
16. *Pro zapobihannya poshyrennyu na terytoriyi Ukrayiny hostroyi respiratornoyi khvoroby COVID-19, sprychynenoyi koronavirusom SARS-CoV-2* [On prevention of the spread of acute respiratory disease COVID-19 caused by coronavirus SARS-CoV-2 in Ukraine]. *Postanova Kabinetu Ministriv Ukrayiny* (11.03.2020 No. 211). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/211-2020-n#Text> (in Ukr.).
17. *Pro vnesennya zmin do deyakykh aktiv Kabinetu Ministriv Ukrayiny* [On amendments to some acts of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. *Postanova Kabinetu Ministriv Ukrayiny* (16.06.2021 No. 611). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/611-2021-n#Text> (in Ukr.).
18. *Pro vstanovlennya karantynu ta zaprovadzhennya obmezhuvalnykh protyepidemichnykh zakhodiv z metoyu zapobihannya poshyrennyu na terytoriyi Ukrayiny hostroyi respiratornoyi khvoroby COVID-19,*

- sprychynenoyi koronavirusom SARS-CoV-2* [On the establishment of quarantine and the introduction of restrictive anti-epidemic measures to prevent the spread of acute respiratory disease COVID-19 caused by the coronavirus SARS-CoV-2 in Ukraine]. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy (09.12.2020 No. 1236). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1236-2020-n#Text> (in Ukr.).
19. *Deyaki pytannya formuvannya ta vykorystannya sertyfikata, shcho pidtverdzhuye vaksynatsiyu vid hostroyi respiratornoyi khvoroby COVID-19, sprychynenoyi koronavirusom SARS-CoV-2, nehatyvnyy rezultat testuvannya abo oduzhannya osoby vid zaznachenoyi khvoroby* [Some issues of formation and use of a certificate confirming vaccination against acute respiratory disease COVID-19 caused by coronavirus SARS-CoV-2, a negative test result or recovery from this disease]. Postanova Kabinetu Mnistriv Ukrainy (29.06.2021 No. 677). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/677-2021-n#Text> (in Ukr.).
  20. *Osnovy zakonodavstva Ukrainy pro okhoronu zdorovya* [Fundamentals of Ukrainian legislation on health care]. Zakon Ukrainy (19.11.1992 No. 2801–12). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text> (in Ukr.).
  21. Case of Bernard Leo McVEIGH, Oliver Anthony O'neil and Arthur Walter Evand against the United Kingdom: Judgment European Court of Human Rights. [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{"itemid":\["001-95663"\]](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{)
  22. Case Of Epplé v. Germany: Judgment European Court of Human Rights, 24.03.2005. [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{"itemid":\["001-68623"\]](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{)
  23. *Analiz vidpovidey na COVID-19 ta vymoh YESPL* [Analysis of responses to COVID-19 and ECtHR requirements]. <https://www.echrblog.com/2020/03/an-analysis-of-covid-19-responses-and.html> (in Ukr.).
  24. Case Of Sidorova v. Russia: Judgment European Court of Human Rights, 28.05.2019. <https://www.echr.com.ua/translation/sprava-sidorova-proti-rosii-tekst-rishennya/https://www.echr.com.ua/translation/sprava-sidorova-proti-rosii-tekst-rishennya/>
  25. Babayeva, O., Iordanova, O., & Lahutina, K. (2021). Pravo na nevtruchannya u pryvatne ta simeyne zhyttya: praktyka YESPL [The right not to interfere in private and family life: the case law of the European Court of Human Rights]. *Pidpryyemnytstvo, hospodarstvo i pravo*, (5), 220–227 (in Ukr.).
  26. Case of Roman Zakharov v. Russia, Judgment European Court of Human Rights, 04.12.2015. [https://hudoc.echr.coe.int/fre#{"itemid%22:":"%22002-10793%22"}](https://hudoc.echr.coe.int/fre#{)
  27. Case of Hashman and Harrup against the United Kingdom: Judgment European Court of Human Rights, 25.11.1999. <http://hudoc.echr.coe.int/ENG?i=001-106995>
  28. *Zahalnyy rehlament pro zakhyst danykh* [General Data Protection Regulation]. Rehlament Yevropeyskoho Parlamentu i Rady (YES) (27.04.2016 No. 2016/679). https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_008-16#Text (in Ukr.).
  29. *Rozyasnennya Upovnovazhenoho shchodo dodержannya prav lyudyny i hromadyany v umovakh karantynu* [Clarification of the Commissioner for Human and Civil Rights in Quarantine]. <https://burshtyn-rada.if.gov.ua/novyny/roz-yasnennya-upovnovazhenogo-shhodo-doderzhannya-prav-lyudyny-i-gromadyany-v-umovah-karantynu/> (in Ukr.).

ІНФОРМАЦІЯ ПРО СТАТТЮ (ARTICLE INFO)

Published in:
 Форум права: 69 pp. 37–47 (4).

Related identifiers:
 10.5281/zenodo.5075716
http://forumprava.pp.ua/files/037-047-2021-4-FP-Kushnirenko.Michkivskiyi_6.pdf
http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2021_4_6.pdf

License (for files):
[Creative Commons Attribution 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

Received: 23.09.2021
Accepted: 19.10.2021
Published: 25.10.2021
Available online: 25.10.2021

Cite as:

Кушніренко, О. Г., Мічківський, Р. В. (2021). Проблемні аспекти додержання права на конфіденційність, приватність в умовах карантинних обмежень. *Форум Права*, 69(4), 37–47. <http://doi.org/10.5281/zenodo.5075716>

Kushnirenko, A. G., Michkivskiy, R. V. (2021). Problemni aspekty dotrymannya prava na konfidentsiynist, pryvatnist v umovakh karantynnykh обмежен [Problematic Aspects of Compliance with the Human Right to Confidentiality, Privacy in Quarantine Restrictions]. *Forum Prava*, 69(4), 37–47. <http://doi.org/10.5281/zenodo.5075716>